

கல்யாண வீடே பரபரப்படைந்தது.

“என்ன...ஏது?” என்றுதான் எல்லோரும் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தார்களே தவிர விஷயத்தை வந்து சொல்வாரில்லை.

உள்ளே போய் எட்டிப் பார்க்கலாமென்றால் நுழைய முடியாதபடி சுவர் வச்சமாதிரிப் பெண்கள் கூட்டம்.

வகைவகையான மலர்களின் கதம்ப வாசனை. அந்த வாசம் பூவி லிருந்து வருகிறதா அந்த உடம்பிலிருந்து வருகிறதா என்று தெரியாத ஒரு மயக்கம். திரும்புகிற பக்கமெல்லாம் கல்யாண வீட்டுக்கே உரிய காட்சிகளும் மணங்களும்.

“விலகுங்கெ... தள்ளிக்குங்கெ... தூரப் போங்கெ; செத்த நகருங் களேன்...” என்ற குரல்கள் வந்ததே தவிர யாரும் விலகவுமில்லை; தள்ளிப்போகவுமில்லை. அதுக்குப் பதிலாக அது ஆட்களை மேலும் மேலும் அந்த இடத்துக்கு வரவழைத்தது.

“லேய், மணி. இங்கே வா”, என்று சத்தங் கொடுத்தேன். அவன், கப்பலைத் துளைக்கிற டார்பிடோ மாதிரி இரண்டு பெண் இடுப்பு களுக்கு மத்தியில் தலையைக் கொடுத்து நுழைத்துக் கொண்டிருந்தான் உள்ளே புக.

பக்கத்திலிருந்தவர் என்னைக் கையமர்த்தி, “பேசாமெ இருங்கெ; பயல் போய்ட்டு வந்தாத்தான் விஷயம் என்னென்னு நமக்குத் தெரியும்”, என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் மணி புகுந்துவிட்டான். □

கல்யாணம் நடக்கிற வீடு, ஒரு பட்டகசாலையும் ஒரு அரங்கு வீடும் கொண்டது. முன்பக்கம் சமையல்கட்டும் மாட்டுத் தொழுவமும். அரங்கு வீட்டுக்குள்தான் கல்யாணப் பெண் இருந்தாள். சிங்காரித்து முடிந்தது, முகூர்த்த நேரமும் நெருங்கிவிட்டது. மணவறையில் வந்து மாப்பிள்ளை உட்கார்ந்துவிட்டான். பட்டகசாலையில்தான் மணவறை. நாங்கள் பட்டகசாலைக்கும் சமையலறைக்கும் மத்தியிலுள்ள ‘முத்த வெளி’யில் உட்கார்ந்திருந்தோம்.

நாங்கள் அங்கே ஜமுக்காளத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு வெற்றிலை போடுகிறோம் என்கிறபேரில், வெற்றிலைக் காம்புகளைக் கிள்ளியெறிந் தும் வெற்றிலையின் நரம்புகளைக் கிள்ளியெறிந்தும் ஜமுக்காளத்தைக் குப்பையாக்கியும், வெற்றிலைச் சக்கையையும் எச்சிலையும் துப்பித் துப்பித் தரையை அசுத்தப்படுத்திக்கொண்டு வாயையும் கறையாக்கிக் கொண்டும் அரசியல் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். பேச்சில் ‘கார்பி

ஹடாவ்' பலமாக அடிபட்டது. கல்யாணம் எங்களுக்கு ரெண்டாம் பட்சமாகிவிட்டது. ஒருவகையில் உண்மையும் அதுதான்.

கல்யாணம் நடந்தது எங்கள் சித்தப்பாவின் வீடு. ஆனால் கல்யாணம் எங்கள் குடும்ப சம்பந்தப்பட்டது அல்ல. கல்யாணப் பெண் ஓர் அனாதை சின்ன வயசிலேயே அவள் எங்க சித்தப்பாவின் வீட்டுக்கு எருமை மாடு மேய்க்க வந்தாள். வீட்டு வேலையெல்லாங்கூடச் செய்வாள். சாப்பிடுகிற நேரம்தவிர அந்த எருமை மாடுகளின் சாணமூத்திர வாதையில்ல்தான் வாசம் அவள். உண்மை இல்லையென்றாலும் வாய் திறந்து அதிகம் பேசமாட்டாள். செய்யச் சொல்லுகிற வேலையை எவ்வளவு நேரமானாலும் எந்த நேரமானாலும் தட்டாமல் செய்வாள். ராத்திரி பத்து பதினொரு மணிக்கு வீட்டு ஆட்கள் பூராவும் தூங்கிக்கொண்டிருப்பார்கள். தொழுவில் மாடுகள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்; கடைசியில் பாட்டிதான் சொல்லுவாள், "பேரக்கா; சரி போதும், நீ தூங்கப்போ." பாட்டிக்குத் தூக்கம் வரும்வரை கை கால்களைப் பிடித்துவிடவேண்டும் அவள்.

பாட்டிக்குத் தூக்கமே வராது. ஒரு சின்ன கோழித்தூக்கம் போடுவாள். மூணு மணிக்குத் தொழுவின் கூரைமேல் உட்கார்ந்திருக்கும் சேவல் இறக்கைகளைப் படபடவென்று தட்டிச் சோம்பல் முறித்து ஒரு கொக்கரக்கோ சத்தம் கொடுக்கும். ஊரிலேயே முதலில் கூவுகிற சேவல் அதுதான். பாட்டிக்கு அதிலும் ஒரு பெருமை.

சேவலின் முதல் சத்தத்தை அடுத்து பாட்டியின் சத்தம் வரும். "பேரக்கா, ஏட்டி எந்தி!" இந்த ஒரு வார்த்தைக்காகவே காத்திருந்தது போல் துள்ளி விழுந்து எழுந்திருப்பாள் பேரக்காள்.

காலையில் எழுந்ததும் சித்தப்பாவுக்கு முதல் காரியம் தன் கைக்கடிகாரத்துக்குச் 'சாவி' கொடுப்பது.

பேரக்காவுக்கோ பாட்டியின் சத்தம் ஒன்றுதான் சாவி; உடனே முற்றம் தெளிப்பதிலிருந்து தொடங்கிவிடும் வேலை.

பேரக்காள் அந்த வீட்டுக்கு வந்தபிறகு, அவளது உடம்பில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களைப் போலவே அந்த வீட்டிலும் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டது அவளால்.

தூக்கணாங் குருவிக்கூடுபோலக் காட்சியளித்த அவளுடைய தலைமயிரை சித்தப்பா முதல் காரியமாகக் குடிமகனை வரவழைத்து மழுங்கச் சிரைக்கச் சொன்னார். கொஞ்சகாலம் இது தொடர்ந்து நீடித்தது. அப்போது, பேரக்காளைப் பார்க்கிறவர்கள் "நல்ல ஆட்டுரல் குழவி போல்" என்று சொல்லிச் சிரிப்பார்கள்.

அவள் வளர்ந்தபிறகு, மொட்டையிலிருந்து 'பாப்' வைத்துக் கொள்ள அனுமதித்தார்கள். சித்தப்பா வீட்டுப் பையன்களுக்கு பார்பர் வந்து கிராப் வெட்டிவிடும்போது பேரக்காளுக்கும் அது ஒழுங்காக நடைபெறும் - அவளைக் கேளாமலேயே.

அவளுக்குத் தாவணி கொடுத்துப் போட்டுக்கொள்ளச் சொன்ன போது சித்தப்பா வீட்டுத் தொழுவின் கூரையெல்லாம் ஓடு ஆக மாறியது.

அந்த வளர்த்தியிலும் அவள் பாப் வைத்துக்கொண்டிருந்தது, சிலர் அவளை இந்திரா காந்தி என்று பட்டப்பெயர் சூட்டி அழைத்தார்கள்.

பேரக்காள் அதுக்கு ஒன்றும் சொல்லமாட்டாள். இந்திரா காந்தி தன்னைப்போல் ஒரு பெண் என்றோ, இந்தியாவையே ஆளும் ஒரு மாதரசி என்றோ அவளுக்குத் தெரியாது.

பாட்டிதான் ஒரு நாள் சித்தப்பாவைச் சண்டை பிடித்தாள். அதிலிருந்து அவள் பார்பரிடம் முடிவெட்டிக்கொள்வதில்லை.

சம்சாரி வேலைக்குவரும் கொத்தாட்கள், ஊர்க் கிணற்றிலிருந்து குடம் குடமாகத் தண்ணீர் சுமக்க மறுத்தார்கள். அதனால் சம்சாரிகள் அறுநாறு, ஆயிரம் என்று செலவழித்து வீடு தவறாமல், 'அடி பம்பு' போட்டார்கள். சித்தப்பாவின் வீட்டில் அந்த மாறுதல் ஏற்படவே இல்லை. குடம் உட்காருவதற்கு பேரக்காளின் உறுதியான இடுப்பு இருந்தது; குடத்தின் கழுத்தை இழுத்து அணைக்கப் பேரக்காளின் வலிமையான கை இருந்தது. பெரிய வானியின் தாம்புக் கயிற்றைக் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீரோடு இழுத்து இரைக்கும்போது அவளது பருத்த மார்பையும் புஜங்களையும் பார்த்துக் கிராமத்து இளவட்டங்கள் பெருமூச்சு விடுவார்கள்.

'வேலை நெருக்கடியான விதைப்பு நாட்களில் சித்தப்பாவின் வீட்டுக்கு வேலைக்காரர்களின் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டதே இல்லை. அப்படி வந்து சேர்ந்தவர்களில் ஒருவன்தான் குமரய்யா. சந்தையில் மாடு பார்க்கிறதில் சித்தப்பா எவ்வளவு சாமர்த்தியசாலியோ அவ்வளவுக்கு வேலைக்காரனை இனம் கண்டுகொள்வதிலும் உண்டு. குமரய்யா - பேரக்காள் 'நெருக்கத்தைக்' கண்டுபிடித்ததில் பாட்டி நிபுணியாக இருந்ததினால், அவள் இருவரையும் சேர்த்துவைத்து முடிச்சுப் போட்டுவிடுவது என்று தீர்மானம் ஆயிற்று.

'நூறு கல்யாணம் கண்ட வீடு சிறப்பானது' என்று ஒரு நம்பிக்கை. ஆகவே இந்தக் கல்யாணத்தைத் தங்கள் வீட்டிலேயே ஞங்கள் செலவி லேயே நடத்திவைப்பது என்று ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இதனால் பேரக்காளும் குமரய்யாவும் அந்த வீட்டுக்கு மேலும் கடமைப் பட்டவர்களானார்கள்.

கிராமமே இந்தக் கல்யாணத்தில் ஓர் உற்சாகம் கொண்டிருந்தது என்று சொல்லலாம்.

□

மணி இப்பொழுது அந்தக் கூட்டத்துக்குள்ளிருந்து மீண்டுவந்து கொண்டிருந்தான். என்ன விஷயம் என்று கேட்பதற்கு முன்னால் அவனே ஓடிவந்து சொன்னான். கல்யாணப்பெண் மயக்கம்போட்டு விழுந்துவிட்டாளாம்.

எங்கள் எல்லோருக்கும் ஒரே திகைப்பு. காரணம் விளங்கவில்லை. கூட்டத்தின் நெருக்கடியோ காற்றோட்டம் இல்லாததோ காரணமாக இருக்கமுடியாது. அப்படி ஒன்றும் பேரக்காளின் உடம்பு மெல்லி சானது இல்லை. எத்தனையோ அதிமெல்லிசானதுகள் எல்லாம் அங்கே உள்ளே இருக்கின்றன. ஒன்றும் மயக்கம்போட்டதாகத் தெரியவில்லையே!

பாட்டிதான் சிரித்துக்கொண்டே வெளியே வந்தாள். அவள் இந்தக் கல்யாணத்துக்கென்று தனக்காக எடுத்த புதிய நார்ப்பட்டு உடுத்தியிருந்தாள். சித்தப்பாவிடம் அவள் எதையோ சொல்லிவிட்டுச் சத்தம் போட்டுச் சிரித்தாள். சித்தப்பாவும் சிரித்தமாதிரி இருந்தது.

என்னவென்று விசாரித்து அறிய நான் எழுந்தேன். அதற்குள் பாட்டியே வெளியே வந்து எல்லோரிடமும் சொன்னாள். “கழுதை! ஒரு நாளாவது தலையில் பூ வைத்திருந்தாலல்லவா; இண்ணைக்குச் சிங்காரிக்கும்போது பூ வாசம் தாங்காமல் மயக்கம் போட்டுட்டது!”

பாட்டி சொன்னதைக் கேட்ட எல்லோருடைய முகங்களிலும் ஆச்சரியம் விரிந்து, பிறகு அது சிரிப்பாக வழிந்தது.

எனக்குச் சிரிப்பு வரவில்லை.

◆
குழந்தை

24 ஏப்ரல் 1975